

Travessar la boira

Un relat de: [Josep Maria Basté Framis](#)

És una boira intensa, plena de claror, però que no et deixa veure res... amb prou feines veus les teves mans.

És una boira intensa, la respires amb dificultat, la seva humitat se t'enganxa a la pell.

És una boira intensa, no saps on ets, no saps si hi ha algú aprop. Estas envoltat d'una soledat blanca i freda, humida i encegador. No pots veure ni l'esperança d'un raig de sol... Però potser no el veus perquè no hi és.

Potser sí que estàs sol.

És una boira intensa, no saps cap on has d'anar, no saps si durarà molt o poc, no saps quina és la direcció correcta. En el fons, no saps si camines cap a la mort o cap la vida.

És una boira intensa, humida i freda. És una boira que t'omple la cara de gotes de gel que es claven al teu rostre com milers d'agulles, gairebé fins a sagnar.

És una boira intensa, intensa, intensa.

Potser seria millor quedar-me quiet on estic i esperar que passi la boira. Sembla el més sensat, la boira sempre acaba marxant encara que ja gairebé no ho recordi. Potser millor esperar aquí, enmig d'aquest desert de claror.

Però sinó camino també puc morir congelat, o em puc tornar boig, o la boira em pot deixar cec abans que arribi la claror del cel. Sí, esperar sense fer res és un parany, això sí que és una trampa de mort. Cal caminar, cal travessar la boira. M'hi va la vida.

Quan sóc enmig d'aquesta boira és quan més m'he de refiar del cor, encara que no vegi res i em sembli que la boira m'acabarà tornant boig. Cal confiar: la sobrietat valent i decidida, la temprança, és el que em permetrà caminar aquí també, és el que em farà possible arribar al cel blau, encara que no sigui gens fàcil. Encara que el dubte, la por i el desànim sembin ofegar-me. Encara que ara camini enmig de la boira més intensa...